

[Inger Stilling Pedersen]

gen kunne bryde tavshedspligten, hvis der var tale om en alvorlig situation, men efter hvad jeg har fået at vide, er der læger, der ikke gør det, fordi de føler større forpligtelse over for AIDS-anonymiteten.

Derfor vil jeg gerne spørge ministeren, om ministeren mener, at det er nødvendigt at meddele lægerne eller på en eller anden måde give besked til dem om, at det ikke er at bryde anonymiteten, hvis det f.eks. drejer sig om en ægtefælle eller en samlever, hvor man ved, at ægtefællen eller samleveren ellers kunne komme i livsfare.

(Kort bemærkning).

Køpke Christensen (FP):

Det var også spørgsmålet, om lægerne brød tavshedspligten, der fik mig herop. Det, jeg i den forbindelse også synes er vigtigt at få med i debatten, er, at der jo, som vi ved, ganske vist er en paragraf i straffeloven, § 252, som gør det strafbart forsætligt at videregive smitte og skade andre mennesker, men i praksis kan paragraffen ikke anvendes. Jeg vil gerne erkende, at jeg tog fejl tidligere, for i dag er det således, at HIV-positive er anonyme, indtil der udvikles AIDS; der var lidt ordforvirring i starten.

I øvrigt vil jeg godt sige, som det også fremgik af artiklen i søndags, at sygdommen breder sig altså. 10 millioner børn dør ifølge WHO af AIDS før år 2000, 400.000 børn under 5 år har allerede AIDS i dag. Inden for de sidste 10 år er der alene i USA født 20.000 børn af HIV-positive mødre. I USA har antallet af AIDS-dødsfald rundet 100.000, 1 million amerikanere skønnes at være HIV-positive, og det forudsættes, at 215.000 vil dø af AIDS inden for de næste tre år. I år 2000 vil der være 25-30 millioner HIV-positive i verden. Herhjemme er der i dag, som vi har talt om, registreret 218 AIDS-tilfælde. Man gør også opmærksom på, at ca. 2.500 er anonymt opført som HIV-positive, men det reelle tal skønnes at være langt, langt højere.

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Lægelovens bestemmelser pålægger den enkelte læge i hvert enkelt tilfælde at vurdere den risiko, den fare, patienten er udsat for og hermed også patientens pårørende. Det er en forpligtelse for alle læger, der praktiserer her i landet, at have kendskab til lægelovens bestemmelser. For god ordens skyld mindes de med

mellemrum om enkeltheder i lægeloven, og denne bestemmelse har også være omtalt i Ugeskrift for Læger.

Dorte Bennedsen (S):

Det er blevet sagt bl.a. af Fremskridtspartiet, at læger og sundhedspersonale inden behandling bør have viden om, hvorvidt deres patient er HIV-positive. Det er et synspunkt, jeg ikke deler. Jeg deler derimod det synspunkt, at alt sundhedspersonale, læger, laboratorier, og hvad der ellers findes, skal have en sådan sikkerhedsstandard, at de ikke udsættes for risiko for smitte, dersom der skulle være en HIV-positiv prøve imellem.

Sagen er jo den, at ud over de folk, der er blevet testet og ved, de er HIV-positive, findes der formentlig en række mennesker i dette land, der ikke er vidende om, at de er HIV-positive, og også denne gruppe af patienter skal sundhedspersonalet beskyttes over for. Det drejer sig simpelt hen om at have en alment høj standard, hvad det også er mit indtryk at man har både på sygehusene og i laboratorierne.

Så spurgte hr. Køpke Christensen: Jamen har Socialdemokratiet noget, der er bedre? Nu vil jeg gerne sige, at som jeg læser dette forslag – og jeg er ikke blevet modsagt af Fremskridtspartiet – handler det om tvangstestning, det handler om isolering af HIV-positive folk, det vil altså sige ganske voldsomme indgreb i den personlige frihed, som Fremskridtspartiet i dag har stået og talt så smukt om. Jeg synes dog nok, at sådanne foranstaltninger kræver, at man har nogle virkelige begrundelser og formodninger om, at det, man vil foretage sig, hjælper, og jeg har stadig væk ikke fået at vide, hvorfor den omstændighed, at vi registrerer HIV-positive, skulle nedbringe antallet af nye tilfælde. Det vil jeg gerne have svar på, hvis jeg skal overveje, om registrering kan være fornuftig.

Man siger også i lovforslaget, at denne registrering skal foregå i et register, og det er beskrevet, hvordan det skal kunne ske. Årsagen skulle være, at man med henblik på senere opsporing af en patient gennem et særligt udvalg vil kunne få adgang til dette register. Det fremgår af bemærkningerne, at dette skulle være med henblik på, at man, når man forhåbentlig på et eller andet tidspunkt finder en medicin, så kan behandle dem. Jamen så er der jo slet ikke